

Arrest

nr. 342 981 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.-A. MINDANA
Louisalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Kameroense nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) maart 2000.

1.2. Verzoeker dient op 28 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 8 september 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 oktober 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Douala. U woonde van uw eerste tot uw elfde jaar in Bamenda en daarna verhuisde u terug naar Douala omwille van het conflict. U groeide op bij uw grootmoeder en paternale oom en u had weinig contact met uw moeder. U weet helemaal niets over uw vader.

U groeide op als moslim. Toen u ongeveer 16 jaar oud was volgde u vrienden tot aan de kerk. U zag de priester door het raam en was onder de indruk. In 2022 ging u bij de priester en zei u dat u zich wilde bekeren tot het christendom. Hij gaf u een bijbel, kleren en geld en wilde nog een keer met u afspreken. Toen u thuis kwam vertelde u aan uw familie dat u zich wilde bekeren. Uw familie was ertegen en er werd een vergadering gehouden met mensen uit de wijk om te beslissen wat ze met u zouden doen. U kon stiekem horen wat er gezegd werd en besepte dat u in gevaar was. U besliste om weg te lopen.

U verliet Kameroen in september 2022 en kwam aan in België op 27 december 2023. U diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde geboren te zijn op 27 maart 2008 en dus 15 jaar oud te zijn (document inschrijving). Uit de leeftijdstest blijkt echter dat u minstens 23 jaar oud bent, waardoor uw geboortedatum werd aangepast naar 27 maart 2000 (document leeftijdsonderzoek). Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u dat u niet akkoord bent en dat u geboren bent in 2006 (CGVS, p. 5 en p. 8), wat evenmin overeenkomt met wat u initieel zei. Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over uw geboortedatum, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw geboortedatum, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven op zich die de geloofwaardigheid ontkrachten.

Zo verklaarde u dat u problemen had met uw familie omdat u zich wilde bekeren tot het christendom. U had voor het eerst interesse in de kerk toen u een maand voor uw vertrek uit Kameroen naar een priester keek (CGVS, p. 10). Even later verklaarde u echter dat u anderhalve maand voor uw vertrek aan uw familie vertelde dat u zich wilde bekeren (CGVS, p. 13). Gewezen op de tegenstrijdigheid, antwoordde u dat alles gebeurde in de maand voor uw vertrek. Nogmaals gewezen op deze incoherentie, verklaarde u dat uw familie dacht dat u een grap maakte toen u de eerste keer zei dat u zich wilde bekeren, en dat ze pas later uw boodschap serieus namen. Deze verklaringen kunnen de tegenstrijdigheid niet ophelderen en brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw religie oorspronkelijk islam was en dat u nu christen bent (verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u geen christen bent en geen religie meer heeft (CGVS, p. 6). U had reeds in Kameroen beslist dat u geen interesse meer had om tot een religie te behoren. Toen u met deze verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat het beter is om een religie te kiezen dan om er geen te hebben (CGVS, p. 16). Dat u geen duidelijk standpunt inneemt over het feit of u nu wel of niet christen bent, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in het gedrang.

Wat betreft de problemen die u bij terugkeer zou hebben omwille van het feit dat u geen moslim meer bent, moet worden opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen. Dat uw familie u uit het huis zou zetten of u zou doden is niet aannemelijk. U heeft immers nog wekelijks goed contact met uw oom (CGVS, p. 7-8). Bovendien slaagde u er niet in te verduidelijken welke problemen u dan zou hebben bij terugkeer. U verklaarde dat u misschien geen problemen zou hebben met uw oom maar wel met mensen in de wijk. Meteen erna verklaarde u dan weer dat u wel problemen met uw oom zou hebben (CGVS, p. 14). Deze incoherente verklaringen ontkrachten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien

beschrijft u hier een hypothetische vrees die u niet staaft met enige concrete verklaringen of bewijzen. Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat mensen in uw regio verschillende religies hebben en toch vredevol samenleven (CGVS, p. 11). Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat mensen die van religie veranderen in uw regio in het algemeen problemen zouden krijgen.

Uit bovenstaande kan dus worden geconcludeerd dat u noch een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus "Cameroun. Régions anglophones: situation sécuritaire."** van 11 juni 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_regions_anglophones_situation_securitaire_20250611.pdf of <https://www.cgvs.be/fr>) blijkt dat dit land momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de twee Engelstalige regio's North West en South West. De Franstalige zone van Kameroen wordt niet getroffen door geweld als gevolg van de Engelstalige crisis, met uitzondering van een paar geïsoleerde en sporadische incidenten, voornamelijk aan de grens van de Engelstalige regio's. Uit deze informatie blijkt dus duidelijk dat het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van het land momenteel erg beperkt is en niet algemeen verspreid. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de wet van 15 december 1980.

Gelet op de bovengenoemde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie dient er te worden besloten dat de situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen, meer bepaald in de regio van Douala waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980, dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, indien hij zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in het voormelde artikel 48/4, § 2, c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, volgens hetwelk de bestuur autoriteit verplicht is te beslissen met kennis van alle relevante elementen van de zaak". Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, evenals de samenwerkingsplicht.

Verzoeker stelt verder als volgt:

"De verzoeker heeft nooit gelogen op zijn leeftijd zoals de tegenpartij het beweert;

Ondanks de leeftijdstest die hem een leeftijd van 23 jaar toekent, legt de verzoeker een geboorteakte voor (stuk 3);

Deze geboorteakte bevestigt de identiteit die de verzoeker bij zijn aankomst in België aan de Belgische autoriteiten heeft opgegeven;

Dat hij is geboren in Douala op (...) maart 2008;

Hoewel de Belgische autoriteiten hem uiteindelijk de datum van 27 maart 2000 hebben toegekend, kan de tegenpartij de verzoeker niet veroordelen op basis van zijn intenties ;

De verzoeker heeft aan zijn familie zijn interesse voor christendom laten kennen ;

Het staat niet ter discussie dat de familie van de verzoeker zijn wens om zich tot het christendom te bekeren als een verraad heeft ervaren ;

De verzoeker herinnert zich de datum van deze aankondiging weliswaar niet meer precies ;

De leden van zijn familie hadden echter een bijeenkomst georganiseerd om samen te beslissen welk lot zij de verzoeker zouden toebedelen;

Deze gebeurtenissen vonden plaats één tot twee maanden nadat de verzoeker aan de familieleden had meegedeeld dat hij interesse had in het christendom ;

In tegenstelling tot wat de tegenpartij stelt, ontkent de verzoeker geenszins zijn islamitische afkomst hoewel hij tegenwoordig christen verklaart te zijn;

Toen zijn vertrek uit Kameroen maakte hij kennis met het katholicisme en was hij nog een beginner; Het proces van bekering tot het christendom verloopt voor hem nog langzaam en langdurig, zodat hij alle voorschriften van het christendom goed kan beheersen;

De bekering van een moslim tot het christendom wordt door de omgeving beschouwd als verraad, in strijd met de Koran; Dit rechtvaardigt dat de ongelovige uit de gemeenschap wordt verstoten;

De verzoeker had zich daarom terecht in gevaar kunnen voelen, zelfs binnen zijn eigen familie;

Uit de Handleiding van procedures en criteria van de UNHCR blijkt “...)

Vanwege deze ernstige dreigingen was hij gedwongen zijn land te ontvluchten om zijn veiligheid te waarborgen en zijn lichamelijke integriteit te behouden ;”

Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent de “vrees voor vervolging” in de zin van de Conventie van Genève en stelt dat de door hem beschreven feiten duidelijk onder het begrip vervolging vallen. Verzoeker werd het doelwit van eigen familieleden, nadat hij had aangekondigd dat hij de intentie had zich tot het christendom te bekeren.

Verzoeker verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het bestaan van effectieve bescherming door de nationale autoriteiten en de mogelijkheid van interne vlucht. Hij stelt geen bescherming te kunnen hebben gekregen van de Kameroense autoriteiten.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een geboorteakte toe.

3. (Aanvullende) nota's

De Raad ontvangt overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet op 16 december 2025 vanwege de commissaris-generaal een nota met opmerkingen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor zijn familieleden, nadat hij zijn intentie aankondigde om zich te bekeren tot het christendom. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Wat betreft de vaststellingen inzake verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat *in casu* een leeftijdsonderzoek werd verricht, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker minstens de leeftijd van drieëntwintig jaar had bereikt op het ogenblik van de leeftijdsbepaling, zodat zijn geboortedatum werd aangepast naar (...) maart 2000 (zie, AD CGVS, “beslissing Dienst Voogdij”). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van zes dan wel acht jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum – waaromtrent hij wisselende verklaringen aflegde, met name in 2008 dan wel 2006 – en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. De Raad onderstreept dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Verzoeker werd niet alleen medisch onderzocht, maar ook gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, slaagde verzoeker er hierbij niet in om coherente verklaringen af te leggen omtrent zijn geboortedatum, waar hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog verklaarde te zijn geboren in 2008, doch tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde te zijn geboren in 2006 (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 5 en 8). De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hier waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid. De thans door verzoeker neergelegde geboorteakte doet hier niet anders over denken. De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal in zijn verweernota dat: *“Verwerende partij verwijst verder naar de COI Focus “Cameroun. Corruption et fraude documentaire” van 14 oktober 2024 (zie bijlage). In de COI Focus wordt uiteengezet hoe er sprake is van wijdverspreide fraude en corruptie in Kameroen, waaronder ook van geboorteaktes. Bijgevolg is de bewijswaarde van Kameroense documenten bijzonder relatief. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat de door verzoekende partij bijgebrachte geboorteakte vermeldt dat zij geboren is op 27 maart 2008, terwijl verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij geboren is in 2006 (NPO CGVS, p. 5 en p. 8)”*

5.1.3. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente overwegingen:

“Zo verklaarde u dat u problemen had met uw familie omdat u zich wilde bekeren tot het christendom. U had voor het eerst interesse in de kerk toen u een maand voor uw vertrek uit Kameroen naar een priester keek (CGVS, p. 10). Even later verklaarde u echter dat u anderhalve maand voor uw vertrek aan uw familie vertelde dat u zich wilde bekeren (CGVS, p. 13). Gewezen op de tegenstrijdigheid, antwoordde u dat alles gebeurde in de maand voor uw vertrek. Nogmaals gewezen op deze incoherentie, verklaarde u dat uw familie dacht dat u een grap maakte toen u de eerste keer zei dat u zich wilde bekeren, en dat ze pas later uw boodschap serieus namen. Deze verklaringen kunnen de tegenstrijdigheid niet ophelderen en brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw religie oorspronkelijk islam was en dat u nu christen bent (verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u geen christen bent en geen religie meer heeft (CGVS, p. 6). U had reeds in Kameroen beslist dat u geen interesse meer had om tot een religie te behoren. Toen u met deze verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat het beter is om een religie te kiezen dan om er geen te hebben (CGVS, p. 16). Dat u geen duidelijk standpunt inneemt over het feit of u nu wel of niet christen bent, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in het gedrang.

Wat betreft de problemen die u bij terugkeer zou hebben omwille van het feit dat u geen moslim meer bent, moet worden opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen. Dat uw familie u uit het huis zou zetten of u zou doden is niet aannemelijk. U heeft immers nog wekelijks goed contact met uw oom (CGVS, p. 7-8). Bovendien slaagde u er niet in te verduidelijken welke problemen u dan zou hebben bij terugkeer. U verklaarde dat u misschien geen problemen zou hebben met uw oom maar wel met mensen in de wijk. Meteen erna verklaarde u dan weer dat u wel problemen met uw oom zou hebben (CGVS, p. 14). Deze incoherente verklaringen ontkrachten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien beschrijft u hier een hypothetische vrees die u niet staaft met enige concrete verklaringen of bewijzen. Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat mensen in uw regio verschillende religies hebben en toch vreedzaam samenleven (CGVS, p. 11). Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat mensen die van religie veranderen in uw regio in het algemeen problemen zouden krijgen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiertoe manifest in gebreke blijft.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Zoals de commissaris-generaal in zijn verweernota ook terecht opmerkt, vindt verzoekers betoog dat zijn proces van bekering tot het christendom verloopt volgens een langzaam en langdurig proces geen steun in zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat hij thans geen religie heeft (zie NPO, p. 6). Dat verzoeker er zelfs niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen omtrent welke religie hij nu precies aanhangt, dan wel helemaal geen religie, terwijl dit nochtans de kernreden betreft van zijn vertrek uit zijn herkomstland, plaatst zijn geloofwaardigheid op zeer losse schroeven. Aangezien verzoeker zijn vluchtrelaas geenszins aannemelijk maakt, is het betoog in het verzoekschrift aangaande het bestaan van effectieve bescherming door de nationale autoriteiten, alsook de mogelijkheid van interne vlucht, niet dienstig.

5.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Kameroen kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (...) blijkt dat dit land momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de twee Engelstalige regio’s North West en South West. De Franstalige zone van Kameroen wordt niet getroffen door geweld als gevolg van de Engelstalige crisis, met uitzondering van een paar geïsoleerde en sporadische incidenten, voornamelijk aan de grens van de Engelstalige regio’s. Uit deze informatie blijkt dus duidelijk dat het geweld als gevolg van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van het land momenteel erg beperkt is en niet algemeen verspreid. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de wet van 15 december 1980.*

Gelet op de bovengenoemde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie dient er te worden besloten dat de situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen, meer bepaald in de regio van Douala waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980, dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, indien hij zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in het voormelde artikel 48/4, § 2, c).”

Na een zorgvuldige analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Verzoeker, die deze beoordeling volstrekt onbesproken laat, brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt, noch draagt hij persoonlijke elementen aan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van daden van willekeurig geweld.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES